

Govern Soviètic s'ha mostrat inflexible, i e's que s'han resistit a complir la missió que els ha estat encomanada, no els ha quedat més recurs que anar a ocupar el lloc que hom els assenyala o renunciar a la carrera. *Se soumettre ou se demettre*. Això no obstant, el metge enviat d'antuvi a un recó del país, pot ascendir gradualment a posicions més elevades, no d'acord amb un escalafó, com un funcionari qualsevol, sinó segons els seus mèrits. El professor argentí Zeno, a qui ens referíem ja en el nostre primer article, cita, com a típic, el cas d'Iudín, el gran cirurgià conegut a tot Europa i esdevingut famós a conseqüència de les seves descobertes relatives a la transfusió de sang de cadàver. Iudín, destinat d'antuvi a un modest hospital de província, va passar ràpidament, en vista dels seus mèrits, a l'Institut Traumatològic Sklifassovski de Moscou, indubtablement el millor del món, del qual ocupava, als 37 anys, la direcció, alhora que s'encarregava de la càtedra de cirurgia d'urgència de l'Institut Central de Perfeccionament Mèdic.

La majoria de metges, en sortir de la Universitat són enviats, doncs, a les diverses localitats o als centres hospitalaris; els altres, van als Instituts especials o d'investigació; altres, als laboratoris; altres, es preparen especialment per a exercir funcions docents. En aquest darrer sentit, realitzen una magnífica tasca dues remarcables institucions de Moscou; l'Institut de Morfologia, d'on surten professors d'embriologia, histologia i anatomia humana i comparada i l'Institut de Fisiologia, que prepara professors de bioquímica, electrofisiologia i morfologia.

Pel que fa als metges de la primera categoria, s'estableix també una especialització: els més nombrosos es dediquen a l'assistència als malalts; els altres, a la prevenció de les malalties. El metge que s'especialitza, concentra exclusivament la seva atenció en una institució particular, sense distreure's en cap altra mena d'activitat.

En abandonar la facultat, el metge nou troba, doncs, totes les portes obertes, tan per a perfeccionar els seus estudis com per a exercir la professió (A Rússia no hi ha metges sense feina, llevat dels que es neguen a complir la funció que hom els ha assignat). Instituts, laboratoris, clíniques, hospitals, cursos d'especialització, tot està enterament, incondicionalment, a la seva disposició, amb la particularitat remarcable que de la

mateixa manera que l'Estat ha garantit la subsistència de l'estudiant mentre ha estat a la facultat, allibera també de tota preocupació econòmica, assignant-li un sou que li permeti viure, el metge nou que desitja perfeccionar els seus estudis.

Cal dir, a més, que l'Estat no solament facilita aquesta tasca de perfeccionament als que acaben de sortir de la Universitat, sinó que es preocupa constantment, sistemàticament, d'eleva la qualificació professional dels metges en exercici. Així, tant els cirurgians com els clínics, encara que siguin definitivament en una localitat determinada, tenen l'obligació ineludible, cada cinc anys, de traslladar-se a un centre important, on segueixen un curs de perfeccionament de sis mesos. Aquest curs és no solament teòric, sinó principalment pràctic. L'observació i el treball directe en les clíniques ocupen un lloc predominant.

No cal dir que, mentre duren aquests cursos la manutenció i l'allotjament dels metges van també a càrrec, íntegrament, de l'Estat.

Afegim a això que existeix un gran nombre de cursos d'especialització i perfeccionament en tots els centres de relativa importància, als quals e's metges poden assistir sense abandonar l'exercici de la carrera en els llocs on han estat destinats, i que els freqüents congressos regionals o generals, en els quals participen, d'un cap de l'any a l'altre, milers i milers de delegats, permeten d'establir un canvi fructuosíssim d'experiències i d'accentuar el caràcter social de la medicina a la U. R. S. S.

* * *

Després del que hem dit més amunt, el lector comprendrà fàcilment que a la Rússia soviètica no existeixi l'exercici exclusivament privat de la medicina. El metge presta els seus serveis en les institucions o departament a què ha estat destinat, sempre d'acord amb les necessitats col·lectives, i, com a qualsevol altre dels servidors de la societat, els organismes corresponents li assignen una retribució determinada, de la quantia de la qual parlarem més endavant.

Hem dit que no existia l'exercici *exclusivament* privat de la professió perquè, en realitat, el metge, un cop complerta la seva missió oficial té el dret d'exercir la pràctica privada. Ara, que aquesta pràctica és relativament restringida, perquè els ciutadans soviètics sindicats i la pagesia, que cons-